

Tóth Dávid

Lány, kékben.

ha most felkacagna
kék csempéken
pólusain pattanna hangja

ha szólna itt
a nesztelenben zúgna
búja fesztelen

hallgat
kezét fejéhez szegezve
csendre vár meztelenre

levetközött szíve lelke
s a tükörbe nézve látja
hogy omlik

haja kék magánya
csupasz vállára
homlokára

nem mozdul
ha megmozdulna
tört homokóra pora

peregne késve
puha bőrére szájára
áll a bús gödrébe

mozdulatlan várja
valaki hogy magába
vésse

Dalí-intermezzo.

nyakamba veszem
szaladunk
míg összeér
kacajunk
arcunk két ellentétes éle

Évákhoz.

és kivették belőled
mint gyerek kezéből a kést
a rák nem játék mondták

nevelted magadba
míg át nem rágta megtúrt burkát
reményét hogy elhagy egyszer

mint rossz gyerek
mint aki ráunt arra hogy erősebb
vagy mint aki már nem szeret

és továbbállt
tudjuk hová ment ahogy
ő is tudta kit vitt túlra

és kit hagyott
és ki nem mondja vigyázz
lányom tedd le még megvág

Az Írógép.

Kábé ötven sör ára
volt, de elég lett volna
húsz doboz cigarettára
is - vagy tizenkilencre,
de semmi esetre se többre,
se kevesebbre

Nem róttam fel neki,
ahogy ő se, mikor felci-
peltem a negyedikre,
és a laptop mellé raktam,
csak a földre

Nem emel föl - sose mondta
Írógép, ez a dolga

Tóth Dávid

Született: Hódmezővásárhely, 1988.

Tanulmányok: Bethlen Gábor Református Gimnázium, Hódmezővásárhely
Szegedi Tudományegyetem Magyar szak; Modern Magyar minor

Elismerés: Sipka Sándor-díj 2007.

Mottó: „A melegre, fényre szomjazó görögöt megöltem magamban már jó korán.”

(Samuel Beckett: Molloy)